

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 6

Desember 1968

4. årgang

Ei stor gleda

Ver ikkje redde! Eg kjem med bod til dykk om ei stor gleda, som skal ti-mast alt folket, sa engelen til hyrdinga-ne julenatta.

Gleda, det er noko som alle menneske ynskjer seg og lengtar etter. Me er skapte slik at me *må* ha noko å gleda oss over eller gleda oss til, om livet skal ha verd for oss. Ja, den som ikkje len-ger har noko å gleda seg *over eller til*, han er meir enn fattig — han er utan livsgleda og livsmot. At dette er sant, det kan me sjå av barna som gled seg til, og ser fram til jula og jula sine mange gleder. Og dette gjeld ikkje berre barna, men også oss som kallar oss for vaksne. Når så jula er over, då blir det liksom så tomt, og me må finna oss nye leder å sjå fram til og gleda oss til i kvardagen sin strid.

Verda og livet byr på mange gleder, dei mange små i kvardagen, og nokon me synest er store — som me ventar og gleder oss til der langt framme. Me kan berre nemna jula og ferien sine mange gleder, som me ser fram til, gled oss til og lever på gjennom året, og som vender tilbake kvart år. Barna ser fram til og gled seg til å bli vaksne, dei unge til å møta kjærleiken og byggja seg ein heim, og dei eldre til å nå måla dei har sett seg

i livet. Set deg ned og tenk tilbake på livet ditt, så skal du bli forundra over kor mange ting du gledde deg til og såg fram til, og som var med og gav livet verd.

Men då vil du også sjå at dei hadde størst verd så lenge du lengta og venta på å nå dei, for du har erfare at det blei ikkje slik som du tenkte og venta. Det kjem av at alle verda sine gleder er kort varige og forgjengelege. Alt som høyrer menneske, menneskelivet, og verda sin herlegdom og gleder til, det er lagt under forgjengelegdomen — alt vil tapa seg og få ende.

Men den gleda som engelen forkynner i julebodskapen, det er ei gleda som alltid varer, og den blir så mykje større og rikare enn du tenkte når du får den og eig den. Kva for ei gleda er det?

Dykk er idag ein frelsar fødd.

Det er jula sin bodskap til verda. (Johs. 3,16). *Jesus, ditt namn* er det beste, av alt det du syndaren gav, syng Nils Lavik. *Jesus, grunn til all mi gleda*, syng ein annan sangar. Dersom du *kjende Guds gâva, og visste kva han er*, så ba du han om å få drikka av den kjelda, sa Jesus til den samaritanske kvinna

Om du ville ta imot denne frelsar, og brukja jula til å læra han å kjenna, då

ville du få noko å glede deg over og gleda deg til som taper seg eller tek ende. Gleda i Herren, den aukar i samsvar med kjennskapen, for å bli fullkommen når du når målet og får sjå han som han er. Det er eit truverdig ord, og vel verdt å ta imot at *Jesus Kristus kom til verda for å frelsa syndarar*, og mellom dei er eg den største, sa apostelen Paulus. Han sa også at for meg er livet Kristus, og døden ei vinning. Den som kjenner Jesus og trur på han, har noko å leva på og døy på, og å sjå fram til og i døden.

Dei mange vil nok også denne jula opna gavene sine med spenning og gleda, men du kor kortvarig og forgjengelig det heile er. Men tenk om du tok fyre deg Bibelen for å opna litt på Guds gåva til deg.

For så elskar Gud verda at han gav son sin, den einborne, så kvar den som trur på han ikkje skal verta fortapt, men ha evigt liv. (Johs. 3, 16).

I det er Guds kjærleik openberra millom oss at Gud har sendt son sin, den einborne, til verda, så me skal leva ved han. I dette er kjærleiken, ikkje at me har elskar Gud, men at han har elskar oss og sendt Son sin til soning for syndene våre. (1. Johs. 4, 9—10). Men Gud, som er rik på miskunn, har for sin store kjærlek skuld som han elskar oss med, gjort oss levande med Kristus, endå me var døde ved våre misgjerningar — av nåde er de frelste — og vekt oss opp med han og sett oss med han i himmelen, i Kristus Jesus, så han i dei kommande tider kunne visa den ovstore rikdomen av sin nåde ved godleik imot oss i Kristus Jesus. For av nåde er de frelste, ved tru, og det ikkje av dykk sjølve, det er *Guds gåva*, ikkje av gjerningar, så ikkje nonon skal rosa seg. For me er hans verk, skapte i Kristus Jesus til go-

de gjerningar, som Gud fyreat emna til, så me skulle ferdast i dei Efes 2, 4—10). I han har me utløysinga ved hans blod, forlating for syndene, etter rikdomen av hans nåde, som *han gav oss riikeleg i og med all visdom og alt vit o.s.v.* (Efes. 1, 3 - fg.). Han er vår fred- for han gjorde fred, då han ved sitt kjøt avlyste den lova som kom med bod og fyresegner og reiv ned det gjerdet som var skilleveggen — fiendskapen — og han forkynner fred for oss som var langt borte og dei som var nær. (Efes, 2, 11—22). Vida-re kan du ta fyre deg det som Gud talar gjennom P. brev til Kolos. dei fire første kapitel. Bed så at vår Herre Jesu Kristi Gud, herlegdoms Fader, må gi deg opplyste augo, så du kan skyna kva von det er han har kalla deg til, og kor rik på herlegdom hans arv er iblant dei hei-lage.

Han som ikkje sparde sin einaste son, men gav han for oss alle, kor skulle han kunna anna enn gi oss alle ting med han. (Rom. 8). *Kristus er alt, i alle.* Gud ve-re takk for si useielege gåva.

A. L.

Trur du ordet?

Av Odd Dyrøy

I mest alle ting er vi menneske avhengig av kvarandre. Dette gjeld frå lærdom og kunnskap til dei ymse ting i livet. Her kjem det skrivne og muntlege ordet oss til hjelp. Ordet er det middel vi har til å gi uttrykk for sorg og gleda, og ved det kan vi fortelja om våre erfaringar og opplevingar, anten det gjeld naturlege og menneskelege ting eller vår åndelege erfaring.

Slik er det også når det gjeld vårt forhold til Gud og hans rike. Gud har gitt

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : Stord
 Red. Amund Lid, tlf. 75 Norhsund
 Eksp. : M. Skumsnes, Horneland
 Stord. Postgiro : 42887, Stord
S. Botnens Boktrykkeri, Stord
 Bladet blir sendt gratis til alle
 som sender eksp. namn og adr.
 Blir halde oppe med frivilj. gåver
Norsk Lutherisk Lekmannsmisj. :
 Formann. Olav A. Dahl,
 boks 95, Stord. Tlf. 69
 Kass.. Sverre Bøhn, Norheimsund
 postgiro nr. 68213
 Bankgiro. Vikøy Sparebank
 Norheimsund 10093/955

uttrykk for sitt vesen og sin vilje ved ord, ved Guds ord i Bibelen. Jesus har sagt at den som vil gjera etter dette Guds ord, han skal få røyna om læra er av Gud eller om eg talar av meg sjølv. (Johs. 7, 17).

Så hende det under at ein og annan tok til å gjera etter Guds ord og vilje, så dei ikkje berre blei ordet sine høyrarar men også ordet sine gjerarar. Dei fekk erfara i sitt liv at Guds ord var sant, at det var til å lita på, også då når vantrua sin storm rasa og kjøt og blod sa nei.

Men her er det dverre mange som gir opp eller går feil. Dei vil ha ordet erfart eller oppfylt før dei går eller gjer etter det. Dei vil med andre ord berga sitt eige. Fylgjene av dette er at det blir ikkje ordet dei har å trøysta seg til, men eigne opplevingar, fromme ynskje eller håp om betre tider. Dette fører ikkje til fred og frelsa, for ordet om Jesus får ikkje rom i hjarta og livet. Arsaka er at du er ikkje villig til å gå ut på ordet åleine, utan at du ser eller kjenner. Sel er den som ikkje ser, men endå trur ordet, seier Jesus. Her vil eg visa til to Guds ord. Så gjekk læresveinane, og då dei kom inn i byen fann dei det slik som

Jesus hadde sagt (Mark 14, 16) Dei fekk eit synleg bevis for at Jesus tala sant. Jesus seier til han : Gå heim att, son din lever. (Johs. 4, 50). Mannen trudde det Jesus sa til han og gjekk, og han fann son sin frisk. Lukkelege mann som trudde og gjekk. Korleis er det med deg som les dette, har du nokon gong erfare at ordet er sant, og at du fann det slik som ordet sa?

Det er to Guds ord du skal få gjera erfaring om er sanne. Det første er ordet om at du er vond og syndig, ugodleg og fortapt. Her talar ordet klart, og du skulletru det, men vantrua vil så ofte få overtaket. Men vil du gjera etter Guds ord, som seier at du skal elska Gud over alle ting og nesten som deg sjølv, at du skal vera sann, rein og rettferdig som Gud sjølv er det, då skal du få erfara at ordet talar sant om deg.

Men trur du dette ordet og gir det rett, så skal du også få erfara at ordet om forlating for syndene, miskunn, nåde og frelse ved trua på Jesu død og blod også er sant. Då vil du få trøyst ved ordet, om Jesus. Den gleda det gir i eit syndarhjarta å våga seg ut på Jesu Kristi ord, det kan ikkje forklarast men berre erfaraast. Ingen trudde det var slik. Undringa blei stor.

David vitnar om dette. Du tok bort mi syndeskuld og la ein ny song i min munn, ein lovsong til vår Gud. Lova vere Gud og vår Herre Jesu Kristi Far, han som etter si store miskunn har etterfødd oss til ei levande von, seier Peter.

Mange fleire kunne nemnast. Men desse, saman med den sky av vitne som Hebrearbrevet talar om, dei er vitne for oss om at ordet er sant og at alle som gjer etter det eller går ut på det vil få erfara det same. Og det både når det talar om oss og vår synd, som når det talar om nåde, frelse og utløysing ved

trua på Jesus Kristus. Den frelsa som Jesus har vunne oss og gir oss for inkje, av nåde åleine

Salig er du som lever i ordet om Jesus, og vandrar på ordet sin veg. Du kan syngja av hjarta med songaren: «Men jeg har lært betrakte hos Gud det skifter ei. Jeg har nå lært forakte mitt

hjertes ja og nei.» Dette vil henda i eit kvart hjarta som tek imot ordet, trur det og går ut på det i livet sitt. Dei fekk og fann det såleis som Jesus hadde sagt.

Har så du funne det slik som Han har sagt det i ordet sitt? Kor Han ynskjer at også du skal finna Han, og dermed livet i Han.

Et brev til deg om din stedfortreder

Av I. Goertsen

Du må ikke tenke deg din sjels salighet som et uoppnåelig mål. Nei, ingenlunde! — Sant er det imidlertid at du i din egen kraft, som et menneske der er død i synder og overtredelser, ikke oppnår det. Kun i din *stedfortreder*, Jesus Kristus, er det mulig. Han har gjort det mulig for deg. Han har gjort det mulig for alle som vil og som erkjenner at de av seg selv ikke kan komme til Gud, men ser seg i Guds hellige lov skyldig til evig død og fordømmelse. For Guds krav kan intet kjød etterkomme — da loven krever hjertet rent og hellig, liksom Gud er hellig. Har Den Hellige And fått brakt deg til ovennevnte standpunkt, at det er deg om å gjøre å bli frelst — slik at det kan sies om deg at du «vil», men på samme tid ikke *kan*, og at du som sådan er fortapt, hva har du så å gjøre?

Ingen ting!

Du kan ingen ting gjøre. Nå gjør du bare best i å *høre*. Merk! Det går til på denne måte — at man hører seg salig — idet at man hører og tror det man hører. Det vil si at man med hele sitt hjerte — stikk i strid med følelser og fornuft — hviler og fortrøster seg til det man hører som en sannhet, hvorpå man både kan leve og dø.

Men hva er det så for noe som skal høres? Det må være noe forunderlig, overordentlig og betydningsfullt som kan gjøre en fortapt salig. Ja, det er i sannhet noe forunderlig! Det er nemlig det største kjærighetsunder som er skjedd i himmelen og på jorden. Det er et under over alle under. Og underet er dette: Den Gud som fra evighet av så den stilling som du befinner deg i, har for dette tilfelles skyld i sin kjærighet gitt deg en *stedfortreder i Jesus Kristus*. I og ved Ham kan du oppnå den salighet hvortil du som menneske er bestemt. Du har nå bare å høre at du har en *stedfortreder*: Se det Guds lam som bærer verdens synd! (Johs. 1, 29). — altså også *din synd*. Kan du bare — uten sideblikk og selvfattede meninger fordype deg i hva der ligger i ordet *stedfortrederen* — hva denne sak innebærer — vil du snart finne deg salig. Du må som sagt forkaste dine egne meninger angående denne sak, og overlate din tankeevne til Guds And. — Han vil nemlig lede deg til å høre eller se i Guds ord hva denne din *stedfortreder* har utrettet. Du vil da snart forstå at du alle rede har gjort hva der skal gjøres for å bli salig, ikke gjennom *din person*, men gjennom *din stedfortreder*. Han har for

lenge siden utført hva du burde ha gjort noe du ikke kan, noe du ikke har evne til å gjøre. Skriften sier at Jesus er gitt oss av Gud — til hva? til en *stedfortreder*.

Skal vi arve et evi gliv, da forutsetter dette at vi må befinne oss rettferdige for Gud. For livet kommer av rettferdigheit. Etter syndefallet var det for alle mennesker umulig å leve et så rettferdig og helligt liv. Ved syndefallet (hvis følger gikk over på oss alle) er vi blitt Guds fiender. — Men nå har vår *stedfortreder*, som vandret på denne syndige jord i en menneskealder, levd det hellige liv for oss, idet han levde fullstendig etter Faderen vilje og behag, uten synd — og oppfylte således den helle lov. Dette gjorde han for oss som vår *stedfortreder* — kun for oss.

Men dette var ikke nok. Loven sier at den som synder skal dø. Dette gjorde også vår *stedfortreder*, idet han ble lydig inntil døden, ja korsets død. Men døden kunne ikke holde ham. Han oppstod den tredje dag til vår rettferdigjørelse. Og dermed hadde han frikjøpt oss fra lovens forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss. Galaterne 3, 13.

Vår *stedfortreder* har altså løst oss fra lovens dom. Den har intet krav på oss. Den kan ikke fordømme oss, idet han som ikke visste av synd har Gud gjort til synd. — *For oss*, forat vi i ham skulle være rettferdige for Gud. 2. Kor. 5, 21.

Legg merke til: «forat vi i ham skulle være rettferdige for Gud». Du ser altså her at det fra evighet av har vært Guds faste beslutning at den rettferdigheit hvorved vi skulle kunne stå for Gud, — er den som vår *stedfortreder* med sitt liv, død og sin oppstandelse har tilveiebrakt. Der står nemlig om ham at han er såret for våre misgjerninger,

straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, og vi har fått legedom ved hans sår. Esa. 53, 9. Legg merke til «at vi skulle ha fred.» Dette var Guds evige hensikt at vår skyld og straff ble overført på vår *stedfortreder*, Jesus Kristus.

Legg også merke til hva der står i Esa. 53, 6: Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei, men Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham. Har nå Gud avstraffet dine synder på sin sønn (din *stedfortreder*), så kan han umulig som en rettferdig Gud, også straffe deg. Han kan umulig ta betaling på to steder for en og samme skyld, og likevel være rettferdig! Her ser du hvilken urokkelig grunn du har å hvile på. I erkjennelsen av din fortapte tilstand kan du kun ta tilflukt til Jesus fortjeneste. Du kan gjemme deg i hans sår og svøpe deg i hans forsoning. Dette er å tro på Jesus. Og i samme øyeblikk som du gjør det — er du et Guds barn. Du har da Guds nåde og velbehag, syndsforlattelse og arverett hos Gud. Dere er jo alle Guds barn ved troen på Kristus Jesus. Gal. 3, 26.

Sønnen ville stige ned til jorden og bære slektens straff. Ved sin lidelse, død og oppstandelse ville han forsoner slekten med Gud. Faderens forpliktelse igjen til sønnen var denne: at når han dette gjorde, skulle han ikke tilregne menneskene deres overtredelser.

Sønnen har holdt sitt løfte. Han kom i tidens fylde og utførte det han hadde lovet. Faderen holder også sitt løfte til sin Sønn, for han er rettferdig, sandntru og uten forandring og omskitende skygge til evig tid.

Her ser du at hvis Gud skulle bortstøtte den synder — som alene i tillit til Jesus forsoning kommer til ham, da hadde Jesus lidt forgjeves for ham, da var Faderens løfte til sin Sønn brutt! Men

Gud er rettferdig og sanndru ! Av alt dette ser du hva jeg muntlig har sagt,: At syndsforlatelse, nåde, evig liv og salighet oppnåes ved Kristi lydighet. Men de som kommer til Gud i egen innbilt fromhet og fortjeneste, og ikke kommer gjennom *stedfortrederen*, — må selv svare for alt — og således finne seg i å bli utstøtt.

Når du hører og tror hva din *stedfortreder har gjort* (dette kalles «å høre evangeliet»), så er det denne sannhet Skriften betegner som en Guds kraft til salighet for hver den som tror. Du kan således høre deg salig. Og dette må skje just som du er, uten at du først vil bli frommere og bedre. Bedre kan du aldri bli før du ved Kristus får tro dine synders forlatelse — og ved at du er et Guds barn i kraft av Jesu Kristi forsoning. «Den som ikke har gjerninger å fremvise til sin frelse, men tror på ham

som rettferdiggjør den ugodlige, *han tilregnes hans tro til rettferdighet.*» Rom. 9, 5.

En har sagt : Evangeliet er en glede- lig nyhet fra Himmelens Gud til sine skyldige skapninger på jorden. Det hviler på den kjensgjerning at Jesus har utført den forsonende gjerning, hvorpå enhver kan fortrøste seg — og således stå fri for synd innfor Gud. Nåde og syndsforlatelse har Gud skjenket alle mennesker i Kristus, både de ugodlig og fromme hva enten de tror det eller ei. Den som tror det, blir salig. den som ikke tror det her i tiden, han får dog — om enn for sent — tro det i evigheten som en fordømt, hvilket vil bli den største årsak til hans plage. Men derfram bevare Gud deg, kjære, ved Jesus Kris- tus. Amen !

Brev skrevet i 1893 til en venn, etter Evangelisten.

Om fristelser og syndfall

Rosenius svar til en sjel som kjemper i langvarige fristelser.

Med dyp deltagelse har jeg lest ditt brev — så uhyggelig er den synd du deri bekjenner. Den slags ukyskhet har desuten, mer enn noen annen ytring av denne synd, en ødeleggende virkning på legemet. Derfor må du bruke alle midler, både lemlige og ådelige for å bli fri for denne skrekkelige udøvelse av denne synd. I ditt brev fester jeg meg serlig ved det at du synes å ha smakt hva tro og troens kraft vil si, og at du for lenge siden kunne vært fri fra synden om du bare mer kunne tro. Men jeg ser også at din tro lader av den svakhet, at du gjør nåden avhengig av denne synd, så du bare tror og har fred når du en tid har vært fri fra utbrud av synden, og så kaster bort all trøst når du etter bli

overlistet og faller i synden. Dette er ikke å tro på *Kristus alene*, dette er ikke å grunne nåden på *Ham alene*, men å gjøre nåden avhengig av oss og av våre bedre og dårligere stunder. Men nå er nåden hos Gud grunnet på *Kristus ale- ne*, og du har ikke noen tsørre rett til å tro på nåden når du er betre enn når du er ringere. Saken er den,: vi er i oss selv *alltid* like fordømmelsesverdige, jeg er i meg selv *alltid* like fortapt og for- dømt, og alltid i Kristus — dersom jeg tror på ham — like rettferdig, hellig og salig. Du ville få en varigere kraft, dersom du kom til en slik tro. Men skal du komme til en slik tro, da må du belage deg på strid og motsielser både innenfra og utenfra. For i tillegg til at det ligger i hele vår natur å tro, at nåden er avhengig av vår fromhet, så er vi også

fulle av falsk lære som fra barndomen av har blitt innplantet i oss. Men jeg sier ennu en gang : Du har ingen rett til å tro på nåden, når du er betre, derom du ikke har rett til å tro når du er ringere. Så ganske alene beror Faderens velbehag og vår verdighet på Kristus.

Det er dog en stadig kilde til ufred at du bare anser troen for ekte i den tid da du seirer over synden, — at du grunner din delaktighet i nåden på en tilfeldig frihet fra synden. Denne tilfeldige frihet eller ufrihet kan jo stundom avhenge av rent legemlige årsaker, eller også stundom av Guds underlige styrelse med sine barn, da han ofte drar sin kraft bort og lar dem prøve sine egne krefter, for å la dem grundig lære å kjenne sin avmakt. Selv der hvor den levende tro finnes, kan det stundom gå meget ille, som vi ser av de helliges historie. Herren leder sine hellige underlig. Husk på det. Han gir oss ikke alltid det mål av kraft, som vi mener å trenge, for han har så mange underlige tanker. Vi forstår så lite hans veier.

Men da jeg av hele ditt brev ser at du ikke lever frivillig i synden, ikke er *enig med deg selv om å synde*, ja enda at den djevelske tanken : «synde bare en eneste gang til, og så komme til Gud siden», som jo kun er et tegn på hvor fengslet du var, så ser jeg også at du misliker synden, straffer den og fordømmer den og gjerne vil være fri fra den, da skal du også vite at du har en urokkelig nåde over all din usselhet. Alt hva vi selv fordømmer hos oss, står under evig forlatelse. Det viktigste for deg blir da : *Å styrkes i troen på denne nåde, som er bygget på Kristus alene.*

Stokholm, april 1867

Brev til den samme et år senere.

Jeg har nettopp lest ditt brev, og jeg

ser at du ikke ber om svar. Men da jeg i brevet har funnet noen ord som jeg vil tale med deg om, så skriver jeg likevel. Det jeg fann i ditt brev, som fikk meg til å skrive, det var to ting. Det ene, som er meget glædelig, er at Gud har ved den Hellige And gitt deg et lys i evangeliet, som du ikke før hadde. Det fant jeg i de ord du skriver : «At ingen synd tilregnes dem som tror», «at jeg alltid er like fortapt i meg selv, men like behagelig og ren i Jesus, selv i de verste tider», «at synden er fordømt og har ingen rett til å tale», «at Blodet gjelder tusen ganger mer enn mine synder» o.s.v. Du har fått dine øyne åpnet for disse dyrebare sannheter, du har fått erføre, «at troen på denne måte er det eneste som gir kraft til seier», enda du sier at du ikke rett kan tro det, men du vet «at det er sant, så visst som Gud er Gud». Nettopp slik er det også med meg. Jeg holder det for sant, selv om jeg ikke alltid kan tro det som jeg gjerne ville. Gud gir oss allikevel nåde til å senke oss mer og mer ned i disse sanner og å tro dem. For de er evangeliets mest dyrebare hovedsannheter, i hvilke vi har evig liv og forløsning fra all synd, dom og forbannelse.

Det andre jeg finner i ditt brev, det er at du ennu gjør deg skyldig i en stor misforståelse, når du mener at Gud bare hører og gjør for deg det en eller annen troende ber for deg, og bare så lenge han holder frem å be for deg. Det er vel sant at vi alle behøver forbedere, som aldri forlater eller glemmer oss. — Men at denne vår bestandige forbeder og yppersteprest skal være et jordisk menneske, eller som Paven lærer at det skal være et menneske som er gått inn i himmelen — for den mening har vi vel ingen grunn i skriften. Det er visseleg sant at vi trenger og må be for hverandre. Men å tro at Guds nåde og hjelp

avhenger av et annet menneskes forbønn, det er å gjøre til intet grunnen for vår trøst og bygge den på et menneske. At vi må ha en forbeder som er gått inn i himmelen er visselig sant, men du gjør en stor feil når du ikke alltid kommer ihu at du har en slik bestandig og trofast forbeder i himmelen, en som alltid lever, er for Guds ansigt og ber for oss. Han er en stor lærer, men hans navn begynner ikke med H. men med I., og han er slik at han aldri, aldri glemmer deg. «Vil du hans navn få visst, han heter Jesus Krist». Han er yppersteprest for evig tid etter Melkesediks vis, og hans første oppgave er å be for folket. Kom nu ihu den glede du hadde så lenge du trodde H. ba for deg. Er det ikke en feil, at du ikke har like stor glede når Jesus ber for deg?

Men ennå er der en stor feil ved din tro. Jeg ser at du ennå har lett for å slippe din fortrøstning til nåden, når du har feilet eller forgått deg.

Jeg må tilstå at jeg selv plages med den samme svakhet, men jeg vet at det er en villfarelse. Vi burde sannelig gjøre vår store yppersteprest den ære, å tro at hans blod og hans forbønn gjelder for oss alle tider, selv når vi feiler. «Mine barn», sier apostelen, «dette skriver jeg

til eder, for at dere ikke skal synde, men om noen synder, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige.» (1. Johs 2, 1)

Du sier også at du hadde seier over fristelsen så lenge H ba for deg serskilt, men kom ihu, at du kan falle om endog den store forbeder legger seg ut for deg. Av det kan du lære, at vår seier over synden har en ganske annen grunn og årsak. Vi har så mye som vi får, men vi får så mye som vi behøver. Det går oss i striden mot synden «liksom i Mediæns tid». Liksom da sier Herren ennå til oss: Folket (kraften), som er med deg, er for meget». Dersom jeg gav fienden i din hånd, da ville du rose deg imot meg og sie: «min hånd har frelst meg». Du må være klar over at Herren fører sine hellige underlig.

Men dette er en vanskelig lekse å lære, og vi må holde på med det så lenge vi lever. Og nå, kjære venn, Gud vere med deg! Gud Herren vil gi deg mer tro, og i den grad det er deg nyttig, vil han også gi deg seier over fristelsen, men imidlertid oppholde deg ved sin skjulte nåde, så lenge du ved troen henger fast ved Ham. Dertil vil Gud gi deg nåde.

Stokholm. Januar 1868

Advarselen ble ignorert

Ein kvar kristen er i strid på liv og død her i verda. Han har visse fiendar. Det er sitt eige kjøt, den medfødte vonde natur. Det er verda, den åndsmakt som rår hjå alle uomvendite. Det er djevelen, ein fallen overengel og hans makt.

«Den tro som Jesus favner og hjertet rense kan, den tro hvormed man havner i himlens frydeland, den tro er sterk og

må all verden undertredre, i sorger og i glede sin prøve kunne stå. En kristen bærer sverdet og ut i striden går, mot Satan uforferdet i Herrens rustning står. Det gjelder liv og død, han stride må og vinne, så sant som han vil finne sin fred i Jesu skjød.»

Bibelen seler: «Me har ikkje strid mot kjøt og blod (mot menneske-krop-

par som i vanleg krig), men mot — — — vondskapens åndehær i himmelrømda. (Efes. 6, 12). Denne åndsmakta, som djevelen sjølv er førar for, den har også nedslagsfelt her på jorda i menneske, ja endå til i religiøse menneske og i falsk forkynning. Og serleg i vår tid opererer han på denne måten.

Guds ord seier meir: Ta på Guds fulle rustning, så de kan stå imot på den vonde dag og verta ståande etter å ha vunne over alt. (Efes. 6, 12).

Det går altså an å vinne, for rustningen er god. Det er Guds rustning. Me har å ta den på. Det er vårt ansvar.

Pearl Harbor vil vera kjent for alle som fylgde noko med under siste verdskrigei. «Den 7. des. 1941, mens japanske representanter framleis førte forhandlinger i Washington, etter sigende for å finne en utvei til å unngå krig, foretok japanerne uten varsel et angrep på Pearl Harbor.

Den japanske styrke besto av 6 hangarskip, 2 hurtig-gående slagskip, 2. tunge kryssere, 1 lett krysser, 1 jagerdivisjon og flere moderskip for 2-manns ubåter. Flåten kunne medføre 428 fly. Av den amerikanske stillehavsfleåte lå 8 slagskip, 7 kryssere, 28 jagere og 5 ubåter på havna.

Klokken 6,30 kom en japansk 2-manns ubåt inn i havneområdet og ble senket ca. et kvarter senere. Marinens underrettet ikke hæren om dette. Det var vel ikke så farlig, bare en liten ubåt.

En av hærens soldater, som brukte et radarsett oppe på øya, oppfanget kl. 7,02 en avdeling fly som nermet seg. Han rapporterte dette, men *advarselen ble ignert.*

Kl. 7,55 kom ca. 300 japanske styrbom-

bere, horisontalbomber og torpedofly inn fra forskjellige retninger og angrep, før én kanon kunne bli bemannet og før de amerikanske fly som var klar på baken, kunne gå opp.

Japanerne angrep først flyplassene og satte dem fullstendig ut av spillet, hvoretter de konsentrerte sitt angrep mot de store skip. —

3303 drepte og 1272 sårede» (innfødte ikke medregnet). Korleis kunne det ha seg at dei ikkje hadde betre vakthald, må ein spørja? «De amerikanske militære og sjømilitære myndigheter hadde forutsett muligheten av et slikt angrep, men uten unntak trodde de at et angrep på stillehavsfleåten, støtte til P. H. ikke ville ha noen sjanser. Angrepet kom derfor fullstendig uventet på dem, da de hadde unlatt å treffe de nødvendige disposisjoner for å møte det.» (Sitatet er etter Krimla Heimsens VI sp. 1095)

Eg skal ikkje innlata meg på den militære lærdom ein bør ta av dette, men det var på det åndelege området me burde ta lærdom. Amerikanarane hadde bra rustning, men dei brukte den ikkje. Brukar me den me har fått?

Det har blitt advart i Norge mot både helvete og falsk lære, men advarselen blir ignorert av dei leiande, stort sett. Slik har det gått i fleire land. Me er då sikkert komne inn i det store fråfall. Ingen har noko å gjera seg til av. Den som står sjå til at han ikkje fell. Lat oss halda oss i og etter Guds ord, så er me Jesu sanne læresveinar, for å berga så mange som bergast kan. Han har lova å vera med sine alle dagar.

Kuala Lipis, 19. sept. 1968
Andreas A. Bø.

Det avgjørende kjennetegn

AV C. O. ROSENIEUS

« — *Og da han var fullendt, ble han opphav til evig frelse for alle dem som lyder ham!* » (Hebr. 5, 9).

«*Dem som lyder ham*». Her er nevnt det første og mest avgjørende kjennetegn på dem som i Bibelen kalles Guds barn. Ja, jeg tenker nok at mange vil stusse fremfor disse ord! Og de kan nok gjøre en og annen betenklig — men egentlig uten grunn. For dette er vel det eneste ord i bibelen som nevner lydigheten som et nødvendig og vesentlig kjennetegn på et sant disippelforhold. Frelseren selv har jo sagt: «*I er mine venner, dersom I gjør det jeg byder eder*» og om sine får: «*De hører min röst, og føller meg.*» «*Den der sier: Jeg kjenner ham, og ikke holder hans bud, han er en løgner,*» skriver Johannes. Og slik kan man nevne hundrevis av ord som taler om det samme.

Er du lydig mot Kristus?

Kort sagt, til alle som regner seg for å være sanne kristne stiller bibelen dette prøvende spørsmål: *er du lydig?* Og den gjør det sannelig ikke uten grunn. Rett nok gis der også forskjellige andre kjennetegn på Guds barn — slike som lyst til ordet, eller kjærighet til andre Guds barn. Men mange av disse kjennetegn kan også finnes hos mennesker som slett ikke er født på ny. — Derfor bruker skriften alltid det kjennetegn som med usvikelig sikkerhet avgjør hvor et menneske står i forhold til Gud, nemlig lydigheten. Den søker man forgives hos det menneske som ikke er født påny. Slike mennesker som feilaktig men selvsikkert, tror at de har Jesus kjær, finnes der mange av. Mange el-

sker den kristelige læres skjønnhet og høyhet, eller det opphøyede og gripende i de bibelske fortellinger, og tror at de elsker Herren. Eller de elsker det opphøyede og gripende i de bibelske fortellinger, og tror at de elsker Herren. Eller de elsker den oppsigt deres kristenbekjennelse vekker, eller de nådegaver de synes å ha fått, og den anseelse de av den grunn nyter o.s.v., og tror at det er brødrene og Herren de elsker. Slike kristne fantes der mange av alt på Jesu tid. En skare begeistrede disipler omgav ham dag etter dag, og ropte hosianna til hans pris. Men da deres kristendom ble satt på prøve, da viste det seg at en bare hadde elsket det rike han ventet at Jesus skulle opprette, en annen de dype visdomsord han hørte fra Jesu munn, og noen elsket ham på grunn av de undergjerninger han gjorde eller det brød de fikk å æte. Men når det ble spørsmål om å gi slipp på noe, eller lide noe for Jesu skyld, da var det slutt med begeistringa.

Altså — for at ingen skal bedra seg selv fremstiller skriften ovaralt *lydigheten* mot Kristus som det første og viktigste kjennetegn på det rette barneforhold, og den rette kjærighet. Dette er også det mest usvikelige av alle kjennetegn. Der finnes nok også andre kjennetegn på sann kristendom, som bot og bøn, lyst til Guds ord, kjærighet til Guds barn, og følelse av tomhet i verdslige fornøyelser. Men slike frukter kan man virkelig også finne noe av hos mennesker som ikke er gjenfødt. Det er her som ute i naturen: de ville epletær ligner de edle både i blomster og blad.

Men først når frukten blir moden, blir forskjellen åpenbar. Slik kan der vokse noe frem i et menneskeliv som er skuffende likt en nådens frukt men likevel er av kjøt og blod. Vil vi da av slike frukter dra den slutning at vi er Guds barn, da skal vi vokte oss vel for at vi ikke bedrar oss selv. Derfor har Gud gitt oss lydigheten mot Kristus som det kjennetegn som med usvikelig sikkerhet kan vise oss hvor vi står.

Om nå en eller annen er blitt engstelig ved å lese dette, så får det være som det kan. Det er den nakne usminkede bibelske sannhet, vi her forkynner. Med rene ord er det i vår tekst sagt oss, at den frelsende tros hovedkjennetegn er denne lydighet mot Kristus.

Hvori består så lydigheten mot Kristus?

Hva slags forestillinger skal vi da gjøres oss om denne lydighet? Dette er ikke en lydighet som lykkes også for det naturlige menneske. Mange klarer seg fint igjennom med en viss form for lydighet. De lyder — så godt de kan — sin egen samvittighet, innretter seg i mangt og meget på kristelig vis, velger seg ut visse moralske grunnsetninger til rettesnor for sitt liv, og synes så det går bra. Men apostelen taler her om å være lydig mot Kristus — en lydighet i tjenesten hos ham. Og et Guds barn har det her slik at de ser det som en ære og en glede å *lyde sin frelser i alt*. Med kjærlighets iver holder de alle hans bud! — Hørte jeg nå riktig? — Holder de alle hans bud?

Ja, nettopp! Alle hans bud, ja, alle uten unntakelse! Det vil si når det gjelder viljen til å holde dem. Snubler de enn daglig og dermed forsøker sin skyld fra time til time, så er det ikke lenger «de som gjør det, men synden som bor i dem» (Rom. 7, 20). Dypt i sitt

hjerte vil de noe helt annet, og de sørger daglig over at de lever så lite til sin frelsers ære. De hater av hele sitt hjerte alt det Jesus fordømmer, og elsker oppriktig alt hva Jesus elsker. Sant nok er ikke dette hat og denne kjærighet så levende hos dem, som de ønsker det, men så føler de seg dømt også av den grunn, og tenker på det med bekymring. — Ja, de har det for ramme alvor slik, at den største tjeneste man kunne gjøre dem, ville være å gi deres gamle menneske med alle lyster og begjæringer, dødsstøtet med et enestette slag. For dypest inne er deres nye sinn oppriktig, guddommelig og hellig. Det er lys, og kan etter sin natur ikke mer trives sammen med mørke. Derfor vil de og gjerne følle mesterens råd og veiledning i alle ting. Ofte er de forknytte over motgang som de møter, fordi de ikke har visshet om at de er prøvelser sendt dem av Gud. «Visste jeg bare at det er Gud som står bak», sier de, «Så skulle jeg med glede bære det alt sammen.»

Og tror de at det er fra Gud, og likevel går motvillig den vei han fører dem, så anklager de seg selv for at de setter seg opp imot Herrens vilje. Dette er et bevis på at de tross alt — i deres nye ånd og sinn — er Kristus lydige.

De sanne kristne er altså en slekt som er død fra synden. Et folk som av hjertet er sin Herre hengivet. Barn «i hvem det ikke er svik» Mennesker som — hva deres grunnretning angår — intet høyere begjærer, enn at deres elskede og tilbedte frelsers billede mer og mer må avspeiles i deres liv. Nettopp i denne oppriktige villighet — og ikke livets ytre holdning — består den lydighet som apostelen i vår tekst fremholder som det første og sikreste kjennetegn på de sanne Guds barn.

Prøv dem selv!

Og nu : «Ranskak dere selv om dere er i troen». — Den som ikke har denne hellige villighet, må la all innbilning fare om at han skulle være et Guds barn. — Men den som kan si med Paulus : «i mitt indre menneske gler jeg meg over Guds lov» — han kan slutte med å tvile og skjelve. Hvor smått det elles kan se ut med veksten i helliggjørelse — ja selv om han må klage med sangeren :: «O, min Herre, daglig verre, føler jeg det ondes makt», — så gjør det mindre til saken. Det er ingen dårlige tegn. Den trøst som her tilbys dem som er Kristus lydige, tilhører ham likevel. For han er Kristus opphav til evig frelse. Det vil si at vår frelser ikke alene har lagt grunnen til vår frelse, men også drar cmsorg for at vi ved han flyttes over på denne grunn og daglig blir tilregnet hans fortjeneste. Ja, ennå mer. Overfor Faderen har han tatt på seg plikt og ansvar med å føre sine fram til troens mål : sjelens evige frelse.

Så ligger heller ikke dette ansvar på oss. Vi får lov til helt og fullt å legge alt i hans hånd. All gremmelse, uro og bekymring er overflødig. *Det* er Guds barns herlige og uforglemmelige privilegium. Vi slipper å øde vår kraft på selvvalgte veier, vi får bare holde oss til Jesus så hjelpelse vi er, og han har ennå aldri sviktet noen, som holdt seg til ham ! Overfor Gud går han i borgen for de utvalgtes frelse, og overfor de utvalgte går han i borgen for at de skal nå målet til sist.

— — — Så gå da inn til dere selv, og ta

denne prøvesten med. Hold husundersøkelse i deres hjerter og søker for Guds ansikt klarhet over deres virkelige stilling ! Og Gud bevare dere for i blindhet å ta feil av dere selv Det er ikke det ytre liv dere skal se på, heller ikke på gjerninger og gudfryktighetsøvelser I livets ytre ansigtstrekk, står ikke skrevet om en hører Gud til eller ikke. Den frommeste vandring er intet sikkert bevis på at en eier barnekår hos Gud. Og motsatt er et liv fattig på kristelige dyster, intet avgjørende bevis på det motsatte. — Nei, dypt i vårt hjerte skal det kjennes på hvilken side vi hører til. — Finner du ikke der det lydige sinn, hvis innerste begjær er å fremstille deg selv som et levende takkoffer til din nådefulle frelser med alt hva du er og har, ved hvert åndedrag og for hvert et skritt — *da må du la alle tanker fare om at du er et Guds barn.* Da er det Djævelen og ikke Gud, som sier at du er en kristen. Men kan du med hånden på hjertet, og for den levende Guds ansikt, forsikre at du intet høyere ønske har — Herren til ære — enn å løses fra dine synder, hver eneste en, og leve og røres i tjenesten for ham — *da kan du, så fattig og svak du enn måtte kjenne deg, være glad og frimodig.* Har du enn ikke en eneste gjerning å vise fram som du virkelig kan kalte en god gjerning, så har du den likevel — i ditt hjerte. *Din villighet er din lydighet* — annen lydighet kreves ikke av deg ! Vær derfor frimodig ! Det er deg apostlenes ord gjelder : «Og da han var fullendt — ble han opphav til evig frelse for alle dem som lyder ham» !
